

Ιεροσολύμων Θεόφιλος: “Οι κατέχοντες την υγιαίνουσαν πίστιν είναι οι διάδοχοι των Αποστόλων”

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

“Οι κατέχοντες την υγιαίνουσαν πίστιν είναι οι διάδοχοι των Αποστόλων, τουτέστιν οι υπό των τιμίων αυτών χειρών χειροτονηθέντες και εγκατασταθέντες Επίσκοποι”, υπογράμμισε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος κατά την ομιλία του στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου της Κοινότητας Τουράν, πόλης πλησίον της Ναζαρέτ.

Ο Μακαριώτατος προέστη χθες, Κυριακή των Αγίων Πατέρων της Α΄ εν Νικαία

Οικουμενικής Συνόδου, της Θείας Λειτουργίας. Κατά την ομιλία του την ώρα του Κοινωνικού ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων, μεταξύ άλλων, τόνισε ότι: “Ὅντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, τό μυστήριον δηλονότι τῆς ἐνσαρκώσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς καί θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐνδεδυμένων τήν ἐξ ὕψους δύναμιν τήν δοθεῖσαν εἰς τούς Ἀποστόλους μετά τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου εἰς τούς οὐρανοῦς: “καί ἰδού ἐγὼ ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός μου ἐφ’ ὑμᾶς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ ἕως οὔ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους”, (Λουκ. 24, 49)”.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιεπισκοπῆς:

Τὴν Κυριακὴν, 3ην /16ην Ἰουνίου 2024, Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου τῆς Κοινότητος Τουράν, κώμης εὐρισκομένης πλησίον τῆς Ναζαρέτ.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρετ κ. Κυριακός καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καὶ Ἱερεῖς, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ρωσοφώνου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου, ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μᾶρκος καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος π. Εὐλόγιος, συμμετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς ἐνορίας ταύτης, ψαλλούσης χορωδίας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου εἰς διαφόρους γλώσσας.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον Λόγον δία τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

“Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καί Υἱοῦ, καί Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογμάτισε καί φύσιν, καί τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τά πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου, Νικαίας τό καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν”, ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τούτῳ τῆς πόλεως ὑμῶν Τουράν, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐν Νικαίᾳ Πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῶν τριακοσίων δέκα καί ὀκτώ Θεοφόρων Πατέρων, τῶν θεολογησάντων καί ἀποδειξάντων, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐγένετο τέλειος ἄνθρωπος καί οὕτως Αὐτόν τέλειον ἄνθρωπον καί τέλειον Θεόν ἀνεκήρυξε καὶ ἀνωμολόγησε ὁμοούσιον καί ὁμότιμον τῷ Θεῷ Πατρί.

Τήν ἐν Νικαίᾳ ταύτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συνεκάλεσεν ὁ Ρωμαιορθόδοξος αὐτοκράτωρ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐν ἔτει 325, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον παρευρέθη ἐκεῖ, ἀλλὰ καί τῇ προτροπῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων συνεκάθισεν μετ’ αὐτῶν. Ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ ἀφ’ ἐνός μὲν κατεδικάσθησαν αἱ βλασφημίαι τοῦ διακόνου Ἀρείου, τοῦ ἀρνούμενου τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἀνακηρύττοντος Αὐτόν “κτίσμα” καί “ἐξ οὐκ ὄντων γενέσθαι”. ἀφ’ ἑτέρου δέ ἀνεθεματίσθη καί ἐκ τοῦ Θεανθρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπεβλήθη καί καθηρέθη.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ αἵρετικὴ διδασκαλία καί δοξασία τοῦ Ἀρείου ἀπετέλεσε τὴν πηγὴν ὅλων τῶν μετέπειτα ἀναφυσισῶν αἱρέσεων ὑπὸ “ἀνδρῶν λαλούντων διεστραμμένα” (Πρβλ. Πράξ. 20,30) καί “ἐπαγγελλομένων περὶ τὴν πίστιν ἡστόχησαν”, (Πρβλ. Α΄ Τιμ. 6,21). Μὲ ἄλλα λόγια, αἵρετικοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διαστρέφουν τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καί τὴν ὑπὸ τῶν ἁγίων μαθητῶν καί ἀποστόλων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοθεῖσαν ἡμῖν ὑγιαίνουσαν πίστιν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “ἔσται γάρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καί ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δέ τούς μύθους ἐκτραπήσονται”, (Β΄ Τιμ. 4, 3-4).

Οἱ κατέχοντες τὴν ὑγιαίνουσαν πίστιν εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, τοῦτέστιν οἱ ὑπὸ τῶν τιμίων αὐτῶν χειρῶν χειροτονηθέντες καί ἐγκατασταθέντες Ἐπίσκοποι, εἰς τούς ὁποίους ὁ μακάριος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: “προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς

καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος”, (Πράξ. 20,28).

Οὗτοι εἶναι οἱ ἅγιοι Πνευματοφόροι Πατέρες, οἱ ὅποιοι τήν σώζουσιν ὀρθήν καί ὑγιαίνουσιν ἡμῶν πίστιν περιεχάρακωσαν θεολογήσαντες ἐν Οἰκουμενικαῖς καί Τοπικαῖς ἱεραῖς Συνόδοις.

Τούτου ἕνεκεν ὁ θεσπέσιος Παῦλος καλεῖ ἑαυτόν Πατέρα, διότι ἐγέννησε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ πολλά τέκνα, ὡς λέγει ἀπευθυνόμενος πρὸς Κορινθίους: “ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ’ οὐ πολλούς πατέρας· ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διά τοῦ Εὐαγγελίου ἐγώ ὑμᾶς ἐγέννησα”, (Α΄ Κορ. 4,15). Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Παύλου, ὁ πολὺς Ὠριγένης λέγει: “Πατήρ μὲν ὁ πρῶτος σπείρας τόν Χριστιανισμόν· παιδαγωγός δέ ὁ μετὰ τοῦτο παραλαβὼν παῖδα καί ἄγων αὐτόν “. [Καί ἀναλυτικώτερον: Πατέρας εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πρῶτος διέδωσε καί ἐκήρυξε τήν Χριστιανικὴν πίστιν, ἐν ᾧ παιδαγωγός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει τόν παῖδα καί ἐπιμελεῖται τῆς Χριστιανικῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς (παιδείας)].

Τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Κοινωνίαν καί διαδοχὴν μεταξύ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διατυπώνει ἐναργέστατα καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: “Τῶν ἀποστόλων τό κήρυγμα, καί τῶν Πατέρων τά δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τήν πίστιν ἐκράτυνεν· ἢ καί χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τόν ὑφαντόν ἐκ τῆς ἁνῶ θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον”.

Ὅντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, τό μυστήριον δηλονότι τῆς ἐνσαρκώσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διά τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς καί θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐνδεδυμένων τήν ἐξ ὕψους δύναμιν τήν δοθεῖσαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους μετὰ τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς οὐρανούς: “καί ἰδοὺ ἐγώ ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός μου ἐφ’ ὑμᾶς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους”, (Λουκ. 24, 49).

Τήν ἐξ ὕψους ταύτην δύναμιν, τόν φωτισμόν δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεδύθησαν οἱ συγκροτήσαντες τήν ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον χριστοφόροι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ φωνῇ τόν μὲν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ ἀνεκήρυξαν Ὁμοούσιον τῷ Πατρί καί Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ συνέγραψαν δέ τό μακάριον καί σεπτόν Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Τό δέ Σύμβολον τῆς πίστεως, τό ὁποῖον ἀνεπλήρωσε ἡ δευτέρα ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 381 μ.Χ. ἀποτελεῖ τήν “καλὴν παρακαταθήκην” (Β΄ Τιμ. 1,14), τόν καλόν καί πολύτιμον δηλονότι θησαυρόν τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, τόν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστός εἰς τοὺς

πνευματοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς ἀκούσωμεν καί τόν μέγαν Βασίλειον λέγοντα: “Πίστιν δέ ἡμεῖς οὔτε παρ’ ἄλλων γραφομένην ἡμῖν νεωτέραν παραδεχόμεθα οὔτε αὐτοί τά τῆς ἡμετέρας διανοίας γεννήματα παραδιδόναι τολμῶμεν, ἵνα μή ἀνθρώπινα ποιήσωμεν τά τῆς εὐσεβείας ρήματα, ἀλλ’ ἅπερ παρά τῶν Ἀγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμᾶς διαγγελλόμεθα”.

[Καί ἀπλούστερον: Οὔτε δέ καμμίαν νεωτέραν ὁμολογίαν πίστεως συνταχθεῖσα ἀπό ἄλλους παραδεχόμεθα οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τολμῶμεν νά παραδώσωμεν προϊόντα τῆς ἰδικῆς μας διανοίας, διὰ νά μεταβάλωμεν τούς λόγους τῆς εὐσεβείας εἰς ἀνθρωπίνους λόγους. Ἀλλ’ ὅσα ἔχομεν διδαχθῇ ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρας, αὐτά διακηρύσσομεν πρός τούς ἐρωτοῦντας].

Σημαντικόν παράδειγμα τῆς συμβολῆς τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν δογμάτων τῆς σωτηριώδους πίστεως αὐτῆς εἶναι ἡ ὑπό τῶν εἰδωλολατρῶν καί διωκτῶν τοῦ Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης λεχθέν κατά τό μαρτύριον αὐτοῦ: “Πολύκαρπος ὡμολόγησεν αὐτόν Χριστιανόν εἶναι”. Τούτου λεχθέντος ὑπό τοῦ κήρυκος, ἅπαν τό πλῆθος ἐθνῶν τε καί Ἰουδαίων τῶν τήν Σμύρναν κατοικοῦντων ἀκατασχέτῳ θυμῷ καί μεγάλῃ φωνῇ ἐβόα: “Οὗτός ἐστίν ὁ τῆς Ἀσίας διδάσκαλος, ὁ Πατήρ τῶν Χριστιανῶν, ὁ τῶν ἡμετέρων θεῶν καθαιρέτης, ὁ πολλούς διδάσκων μή θύειν μηδέ προσκυνεῖν”.

Εἰς τό πρόσωπον τοῦ Πατρός τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης ἀπεικονίζεται ὁ προφητικός καί Ἀποστολικός χαρακτήρ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ σωτηριώδει ἔργῳ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ. Καί τοῦτο διότι οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν τήν ἐγγύησιν τῆς ἀνοθεύτου καί ὑγιαίνουσας πίστεως, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἡ ὁποία προσδιορίζει, ἢ καλλίτερον εἰπεῖν, ὑποφαίνει τόν τρόπον ζωῆς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν.

Διό καί ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ σήμερον τούς κήρυκας τῆς πίστεως μετά τῶν θεηγόρων Ἀποστόλων εἰς δόξαν καί εὐχαριστίαν τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί εἰς στερέωσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: “Ὑπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τούς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καί δι’ αὐτῶν πρός τήν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι”. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά”.

Ἦκολούθησε δεξίωσις καί τράπεζα, τήν ὁποίαν παρέθεσε πρός τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ ἡ Κοινότης.

Ἦκολούθησεν ἐπίσκεψις εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς Ρωμαιορθοδόξου κ. Ραγουάν Σάαντ, βοηθούσης εἰς τὸ ἔργον τοῦ διαδικτύου τοῦ Πατριαρχείου.

